

"Ένα σπίτι . μακριά από το σπίτι"

Arens Wakefield

ΣΤ2

Πάνε 2 χρόνια που φύγαμε από το σπίτι, νύχτα με μια βαλίτσα στο χέρι ο καθένας και την ελπίδα ότι κάπου αλλού στην άλλη άκρη της "Θαλασσάς μας" θα ξαναχίσουμε να ζούμε "σαν άνθρωποι", χωρίς φόβο. Θα ξαναφτιάξουμε το δικό μας σπίτι.

Για 2 χρόνια που μέيناμε στην ύπαιθρο, σε θάρκες, σε σκηνές, σε παγκάκια ... αλλά "σαν άνθρωποι" δεν ζούμε. Ο φόβος, άλλης μορφής, εξακολουθεί να στοιχειώνει τα όνειρά μας. και σπίτι για μας δεν φαίνεται να υπάρχει ...

Φτάσαμε εδώ σ'ένα μικρό χωριό, δίπλα στη θάλασσα. Ο πατέρας βρήκε δουλειά στα χωράφια, η μάνα καθαρίζει ένα μαγαζί και έχω σπίτι να τους περιμένω να γυρίσουν για να ανταλλάξω 2 κουβέντες.

Σπίτι ... τι σπίτι;

Ναι έχει τοίχους, παράθυρα, πόρτα, και σκεπή, αλλά αυτό είναι το σπίτι;

Έχει έπιπλα που βρήκαμε ή μας έδωσαν, και κάποια ρούχα παλιά αλλά καθαρά και η μάνα φροντίζει να είναι όλα τακτοποιημένα, να έχει φαΐ και 2 λουλούδια σ'ένα ποτήρι με νερό στο τραπέζι. Αλλά και πάλι δεν είναι

σπίτι...!

Κυριακή γαρτάζουσι όλοι το Πάσχα, φάγαμε και μετά ο πατέρας είπε να πάμε στη θάλασσα. Στην αρχή δεν ήθελα, τώρα νια τη φοβαίμαι τη θάλασσα. Δεν είναι πια "η θάλασσα μας" αυτή που έβλεπα από το παράθυρο στο παλιό μου σπίτι. Αυτό με τη μεγάλη αυλή και τους φίλους που μαζεύονταν κάθε απόγευμα και παίζαμε ως να σκοτεινιάσει. Και το καλοκαίρι κατηφορίζαμε στην παραλία και κολυμπαίσαμε και χτίζαμε κάστρα και παίζαμε στην άμμο... Αυτήν εδώ τη θάλασσα την έχω δει να θυμώνει και να καταπίσει τις θάρκες με άλλους σαν εμένα. Αλλά ο πατέρας ήθελε, ήθελε και η μάνα και πήρα κι εγώ με μισή καρδιά.

Φτάνοντας είδα μια θάλασσα γαλάζια, ατελείωτη, ήρεμη έμοιαζε λίγο αλήθεια με τη "θάλασσα μας". Κάθισα στην άμμο και παρατηρούσα τον κόσμο που κολυμπαίωσε, ή έπαιζε στην άμμο όπως κάποτε έκανα κι εγώ σπίτι...

Δεν ξέρω πόση ώρα είχε περάσει αλλά κάποια στιγμή πρόσεξα 2 αγόρια που έπαιζαν δίπλα μου. Μάλλον ήταν φίλοι καλοί σαν αυτούς που είχα και εγώ κάποτε σπίτι... Με παρατήρησαν και αυτοί και πήραν την μπάλα τους και ήρθαν πιο κοντά μου. Άρχισαν να κλωτσών την μπάλα προς το μέρος μου χαμογελώντας. και εγώ δειλά ξεκίνησα να την κλωτσών προς τα πίσω.

Πριν το καταλάβω ξεκινήσαμε να παίζουμε με την μπαλα
να κληρονομάστε, να λέφτουμε στην άμμο, να γελάμε.

Βράδυ πια η μάνα μου και ο πατέρας με φώναξαν να
φύγουμε, να γυρίσουμε σπίτι.

Σπίτι - - - ίσως τελικά αυτό να γίνει το σπίτι μου.